

从贝尔特·丹卡尔特的作品中，我们可以看到一个既熟悉又陌生的领域：一个我们大多数人生活了大半生的普通平常的地方；一个我们曾经路过但却没有给与任何关注的地方；一个类似于轨迹的空间；物体与物体相连的连接线的部分。简而言之，就是描述我们和与我们一样的人们在城市化的进程中的生活的地方。他的作品所以也就成了理解不同文化的里程碑，具有避免陷入错误理解异域文化，真实还原事务本质的作用。在全球化的时代，这种程度上的理解是真实的，颇有价值的知识形式之一。

(阳·布罗马尔特)

Simple Present

一般现在时

Bert Danckaert

Simple Present 一般现在时 Bert Danckaert

We see in Bert Danckaert's work a strangely familiar universe: that of the unremarkable, undistinguished places in which all of us spend so much of our lives, places we pass through without giving them any notice, spaces that are just trajectories, parts of a line connecting one place with another. Places, in short, that define our lives and that of so many other people in the urbanized world. Danckaert's work thus becomes a landmark of intercultural understanding, something that manages not to be trapped in the easy imageries of the exotic-typical, but brings us back to where things begin and end: in real human life. In an age of globalization, such levels of understanding are real, valuable forms of knowledge. (Jan Blommaert)

Beijing / 北京

ISBN 978-90-8690-179-1

Laser Proof

Simple Present

一般现在时

Bert Danckaert

Simple Present

一般现在时

Bert Danckaert

Beijing / 北京

Simple Present

一般现在时

*“Any idiot can face a crisis;
it is this day-to-day living that wears you out”*

Anton Chekhov (1860-1904)

*即使是愚人也要面临危机，
这是我们每个人每天都要面对的，*

安东·契诃夫 (1860-1904)

全球化的普及

阳·布罗马尔特 (Jan Blommaert)

全球化是受人口，货物，资本的流动，以及映像和言论的传播驱动的，而旅游观光是映像和言论的核心。我们可以从旅游产业中看到被阿尔让·阿帕都莱 (Arjun Appadurai) 称为“独具特色的风景”的景象，观光业在全球范围内分布映像和意识形态的框架并用这些框架来解释映像。宣传手册，网络，电视节目等向我们展示了某些地方独特的映像并且给予这些映像以评论，我们正是通过这些媒介得到了很多有条理的信息。这些映像总是能给我们介绍一些“别时代的”或者“美丽”的旅游景点：尤其是欣欣向荣的自然界，或者壮观的寺庙，大教堂，宫殿，城堡，博物馆，商业街，以及豪华饭店等。这些地方都是非同寻常的大人物（杰出人物）居住过的：这些人穿着民族服装，展示着本民族的艺术，工艺，舞蹈和令人折服的烹饪技巧。这些美丽的人们用他们的微笑，慷慨热情的方式款待着游客。所有这些反映思想意识框架的行为都是一种‘典型的’，‘真实的’表现。这就是我们所期望了解的全球化的世界，是我们所向往的地方：就是一个能够让我们把握住幸福快乐的地方，一个令人享受怡然自得之美的地方，是一个能

The globalization of the unremarkable

Jan Blommaert

Globalization is driven by the flow of people, goods, capital, images and discourses, and tourism is a core part of the latter two. It is in tourism industries that we see what Arjun Appadurai called ‘idioscapes’, globally distributed imageries and ideological frames for interpreting the imageries.¹ We get structured messages — brochures, websites, TV programs — in which particular images of places are shown and comments on these images are given. Invariably, the images show ‘landmarks’ or ‘beautiful’ places: extraordinarily lush or spectacular nature, temples, cathedrals, palaces, castles, museums, shopping areas, luxury hotels. Such places are inhabited by extraordinary people: people in traditional attire showing native arts, crafts and dances as well as authentic cuisine, beautiful people, people who cater, smiling and generous, for tourists. And all of this (here comes the ideological frame) is suggested to be ‘typical’ and ‘authentic’. It is the desired image of places, the globalized world-as-we-(wish-to)-know-it: a collection of exceptional, stunningly pretty places where happiness is there to grasp and where the serene intake of beauty will make us all better. A trip to Beijing thus takes us inevitably to Tien An Men Square, the Forbidden City, the Temple of Heaven, the Olympic Stadium, and the Great Wall.

Bert Danckaert’s trip to Beijing resulted in a very different set of images: a series of unremarkable walls, walls of insignificance, and walls that could be from anywhere else too — from Mexico, Paris or Johannesburg

使我们感觉更加美好的极其美丽的集合体。到北京旅游我们不可避免的要去天安门广场，紫禁城（故宫），天坛，奥林匹克体育场和长城。

贝尔特·丹卡尔特 (Bert Danckaert) 的北京之旅产生了一种非同寻常的映像：一系列非常普通的墙壁，这些墙壁也许与墨西哥，巴黎，约翰内斯堡的墙壁没有太大的区别。我们从他的作品中可以看到一个既陌生又熟悉的领域：一个我们度过了生命中大部分时间而又没有给与任何关注的寻常的，普通的地方，这些空间仅仅是生活的轨迹，是一个地方与另一个地方相连接的纽带的一部分。简而言之，在我们这个都市化文明化的世界里“地方”是我们和许多与我们一样的其他人的生活的详细描述。然而在贝尔特·丹卡尔特的作品中墙壁又是一个发展的进程。他们提供了人类的活动的轨迹，提供了人们对城市化空间所作的一切：人类的栖息地，设施，垃圾废物等的产生，这些物体表面上无序的模式对物体本身的设计和目的提出了问题。这些墙壁本身就是这种进程中的重要部分，也许正是这种进程中的一个稳定的，显而易见的部分。他的作品表明人类阶层导致了这些特殊的，既陌生又熟悉的后现代城市化文明化进程中的几何模式的产生。这种几何学的模式是通过这些墙壁，这些人类的栖息地的出现而被载入历史的画册中的，因为人类栖息地是这些无规则的物体的整体的体现——由此我们明白了城市之所以被称为城市的原因。

贝尔特·丹卡尔特的作品引发我们对“典型性”和“真实性”的思考。正如上文所述，北京的映像也许在其他地方也能找到可信性。只有一些细微的差别能表明这里是北京，而不是法国或者意大利。在全球化的意识形态基础上，我们恰

as well as from Beijing. We see in his work a strangely familiar universe: that of the unremarkable, undistinguished places in which all of us spend so much of our lives, places we pass through without giving them any notice, spaces that are just trajectories, parts of a line connecting one place with another. Places, in short, that define our lives and that of so many other people in the urbanized world. The walls in Danckaert's work are a stage, though. They offer a stage for traces of human activity, for that which people do to urban space: the creation of habitats, of facilities, of litter and rubbish, the seemingly disorganised patterns of objects that raise the question of purpose and design. The walls themselves are key parts of that, perhaps even the only stable and transparent parts of it. His work suggests layers of human activity resulting in these particular, strangely familiar geometrical patterns of late-modern urbanity. The geometry is brought into relief by the presence of the walls, the human habitat, because it is around human habitation that we see the disorganised patterns of objects being clustered — that we see a city become a city.

Bert Danckaert's work compels us to reflect on what is 'typical' and 'authentic'. As said before, the images of Beijing could have come from anywhere else. And only a few images contain suggestions that this is China and not, say, France or Italy. It is only in a handful of his pictures that we see the colors, shapes and iconic features we associate, on the basis of our globalized ideological imagery, with 'Chineseness'. Yet, of course, his work is about Beijing, and the human habitats he captures are Chinese habitats. So in many ways, this could *not* be from anywhere else, this *must* be from Beijing, these images *must* tell us something about Beijing. Compare this now to Chinese restaurants in the Chinatowns of Europe and the USA. Very often, what we see there is the opposite of what we see in Danckaert's work: an exuberant 'Chineseness' proclaiming its typicality and authenticity to local customers. Red and gold colors, images of the dragon, the griffon and the phoenix, the occasional laughing Buddha, Chinese inscriptions: it is all there and it all breathes Chineseness. Yet it is often paired with sufficient information in the local language to attract customers, and the language in which the restaurant operates is usually the local language, not Mandarin Chinese or Cantonese. In that sense,

恰能从他的照片上看到具有中国特色的颜色、外形和标志性的风格。理所当然的，他的作品是关于北京的，他的作品所捕获的是中国人的住所。因此从多方面来说，这里一定是北京而不是其他什么地方。这些映像一定要向我们讲述有关北京的一些东西。然而如果把这与在欧洲和美国的中国的饭店相比，我们会发现一个与贝尔特·丹卡尔特的作品中所描述的情景截然不同的现象：语言丰富的中国人表现出来的语言的典型性与真实性只是对于当地的消费者而言的。红色，金色，龙的图腾，怪兽和凤凰，特殊场合的大笑的弥勒大佛。中国的碑铭：所有这些都散发着十足的中国气息。然而这些经常与信息丰富的地方方言一起吸引着顾客，并且这些饭店里的人所说的语言大多数是地方方言，而不是普通话或者广东话。从这个角度看起来这些中国饭店的中国特色就如伦敦，巴黎，阿姆斯特丹，里约热内卢，好望角那里说方言的人一样中国特色没有那么浓郁了。

贝尔特·丹卡尔特的作品使人们陷入了对那些具有典型性的物体或者空间的思考，他认为这些看似“典型性”的东西实际上只是对外界而言，而从本国人（本族人）的角度而言却是再平常不过的东西。对于大多数北京人来说故宫（紫禁城）也许并不比他们的工作地点，家或者超市重要。对于当地人而言他们生活的地方只是一个普通的地方，而不具有划时代的里程碑的意义。然而到北京参观的游客会发现北京的故宫要比他们平常居住的地方重要的多——因为对于他们来说故宫是具有象征性的，而中国人家自己居住的地方可能给这些参观者更多的是家的感觉，因此显得不典型，没有特征而言了。他们只是把贝尔特·丹卡尔特所描述的砖和混凝土结构的建筑看作脱离史料记载的家。这种对“典型性”的相对

Chinese restaurants can *not* be Chinese, they *have to* be local in London, Paris, Amsterdam, Rio de Janeiro or Cape Town.

This is the strange dilemma that Danckaert's work forces us to consider: objects and spaces that look 'typical' usually are only 'typical' to outsiders, and in that sense very 'untypical' from a native perspective. For most inhabitants of Beijing the Forbidden City is probably a less important place than their workplace, local neighbourhood or super market. Local lives are organized around local ordinary places, not around landmarks. Conversely, the tourist visiting Beijing will find these locally important places far less interesting than the Forbidden City — because for him or her, the Forbidden City is 'typical', while the Chinese workplace may remind him or her too much of home, and would thus be very 'untypical'. He or she encounters the same de-historicizing brick and concrete structures as at home — the things that Danckaert focuses on. This dilemma — the reversal of 'typicality' dependent on different viewpoints — is at the heart of globalization. It defines much of what we claim to understand about the world, and it explains why we so often, in this globalized universe, bump into different perspectives, priorities, meanings and find no other way out than to call the 'culture' and 'intercultural differences'. At the heart of this misunderstanding is the notion of the 'typical' and the 'authentic', which is nothing else than the inevitable difference between members of a community and non-members. Members construct their own ordinariness, they organise space as a habitat, not as a landmark — historically, landmarks such as palaces, temples and castles emerged in spite of and often instead of or in conflict with local habitats and habitants. Non-members get drawn to the extraordinary, to that which is noticeably different between 'here' and 'there'. This contrast only exists for the outsider, and has very little of that kind of relevance to insiders.

In the history of Western science, this problem of viewpoint has been addressed by ethnography, a methodological branch of anthropology in which observers (non-members by definition) try to get as close as possible to the 'native viewpoint', to the categories and methods applied by the members of a community in

的理解依赖于全球化过程中不同的观点。这种现象给我们如何了解世界作了详细的说明，并且解释了为什么在这个全球化的宇宙中不同观点、优越感、含义等相互撞击却不能找到摆脱困境的办法，只能将其称为“文化差异”与“不同文化之间的差异”。产生这种理解错误的核心是关于“典型性”与“真实性”的概念的理解。这只不过是某个群体内部的成员与非群体内部成员之间的差异罢了。成员构建他们自己的习惯，他们把自己的生存空间设计成为住所，而不是像宫殿、寺庙与城堡一样具有划时代的历史意义，里程碑意义的有别于居民日常生活的东西。非群体内部成员注意到的是这个地方和那个地方显著不同的地方。因此我们应该明确这些对比只存在于“局外人（非群体内部成员）”，而对于局内人（群体内部成员）来说则没有这些明显的区分。

在西方自然科学史上，人科学已经 对这些观点的问题作了阐述。在人类学的一个分支中，非成员观察者曾经尝试尽可能近距离的接触那些本族人的观点，接近那些实际社会中的成员的生活范畴和使用的方法。人科学的特点是使用一种非自然的、有别于平常的视角向观察者展示一个物体以及人类的活动。人科学不是理所当然地接受事务，而是采取拒绝的方式。换句话说，就是拒绝常人的一般观点——即人科学要探寻文化和社会组织的核心。自然拒绝的前提是拒绝接受单纯的把特别理解成特别，是通过观察和一种学习和探寻事物根源的强烈的意志而做出的令人震惊的取舍（等于希腊哲学里（*apatheia*）所说的，没有激情指导就没有真知识）。人科学不会对这个社会团体的成员重新排序，也不会期望这个世界会由于观察者的缘故而发生改变，人科学论述的是有关可信的常态，平常的真

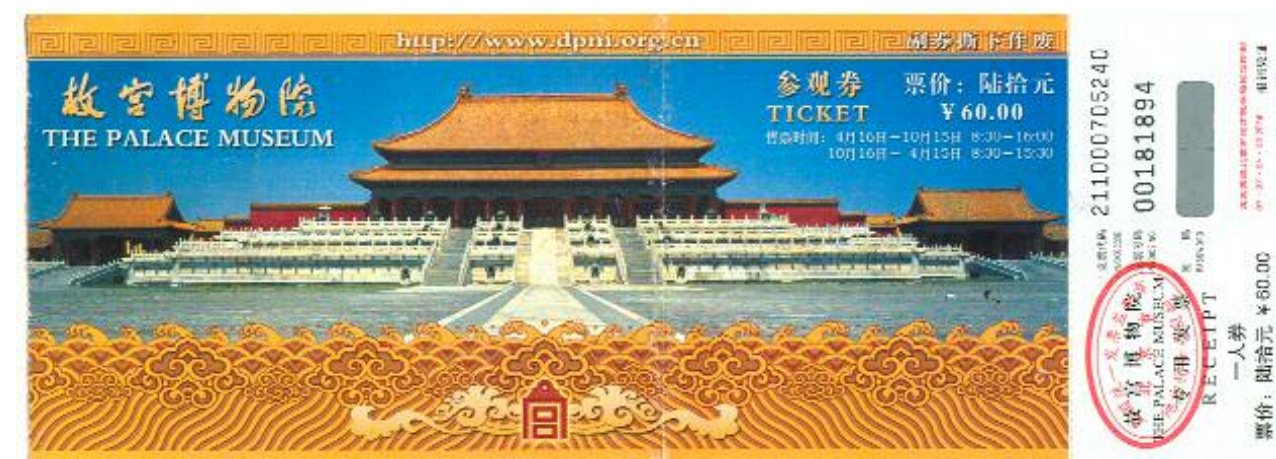
actual life. Ethnography (so every textbook will tell us) is characterized by a clinical gaze, a gaze which denaturalizes and abnormalizes the objects and human activities in front of the observer. It is by refusing to take things for granted — by refusing, in other words, the normalcy of one's own viewpoint — that ethnography gets to the heart of cultural things and to the core of social organization. The precondition for that is, of course, a refusal to accept the extraordinary as extraordinary, a refusal to be amazed, shocked or shaken by what one observes, and a strong will to learn and understand (reminiscent of what in the Greek philosophical tradition was called *apatheia*, the absence of passion as a conduit for true knowledge). In ethnography, one does not re-order the world of the members of the community, and one does not expect that world to be reordered for the observer's sake. It is all about authentic normalcy, unremarkable authenticity. Meanings need to be learned, not imposed and not implanted. And when they have been learned, the clinical gaze turns into a clinical narrative of normalcy, in which the strange 'traditional' ways and lore are represented as 'just' someone's or some group's life, as someone else's way of making sense and bringing order to everyday life. Ethnographic writings are stories of the ordinary person in everyday life, and to the extent that extraordinary things happen — rituals, conflicts, moments of spectacle — they are treated as just part of that order of everyday life.

Bert Danckaert has done just that. His lens is a clinical, ethnographic instrument of observation and narrative. What his work shows is authenticity and typicality as seen from the inside, from the members' perspective. This is alienating for all those who have been reared in the commodified imagery of global tourism, but it is inevitable. It presents us with a shortcut to lived experience, a shortcut that jumps over the layers of non-members' categories of typicality and authenticity, to a Beijing which is genuine, authentic and real as a habitat for millions of people. It helps us survive the avalanche of 'typical' images and messages currently burying us as part of the momentum of the Olympic year in Beijing — an avalanche of images that are perhaps more typical of us, tourists, than of them, Chinese. It is helpful to see a 'typical' Beijing which is unremarkable,

实性。他们提倡事物的含义需要去了解，而不是被灌输。而一旦这些含义被理解，那么临床的视角就会转化成对常态事物的叙述。在这种常态的叙述中那些陌生的“传统”的方式和知识就会被以特定人或者特定群体的生活方式的模式呈现出来，被作为特定人的固有的日常生活方式去理解对待。人科学的作品大多讲述的是平常人的日常的生活，从这个意义上来说，那些宗教仪式，斗争冲突，奇闻等也都是被看作日常生活的一部分的。

贝尔特·丹卡尔特的作品所讲述的正是这个主题。他用观察和叙述的临床、民族图解的手段以内部成员的视角讲述了真实性和典型性。这不可避免的与那些在全球旅游业中已经树立起来的映像相背离。他的作品呈现给我们的是一条通向生命阅历的捷径，一条越过非内部成员及其阶层的范畴角度认识典型性和真实性的捷径，通向了解数百万人口聚居地的真实的、真实的北京的捷径。他的作品成为帮助我们目前从旅游者的角度理解“典型性”的映像和信息误区中走出来去了解北京奥运年的要素。帮助我们认识到北京是全球化普及过程中非常重要的方面：现在是我们相互了解的时候了，是我们超越普通意义上各阶层对典型性和真实性的认识，开始尊重事实本身的时候了，认识到这个空间只是居住地而不是具有划时代的意义的地方。他的作品因此成为了取代从异域角度对典型性的理解，而用真实的人类生活，还原事物本质的角度去理解不同文化的里程碑。在全球化的时代，这些层次的理解是真实而有价值的知识形式。

and to realise that the perception of this unremarkable Beijing is an important aspect of globalization: it is the moment where we get to know the Other, where we are able to step beyond the layers of commodified typicalities and authenticities and start understanding life-as-it-is, and as it reflects itself in the organization of space as a habitat, not a landmark. Danckaert's work thus becomes a landmark of intercultural understanding, something that manages not to be trapped in the easy imageries of the exotic-typical, but brings us back to where things begin and end: in real human life. In an age of globalization, such levels of understanding are real, valuable forms of knowledge.

1. Arjun Appadurai, *Modernity at Large*. Minneapolis: University of Minnesota Press, 1996

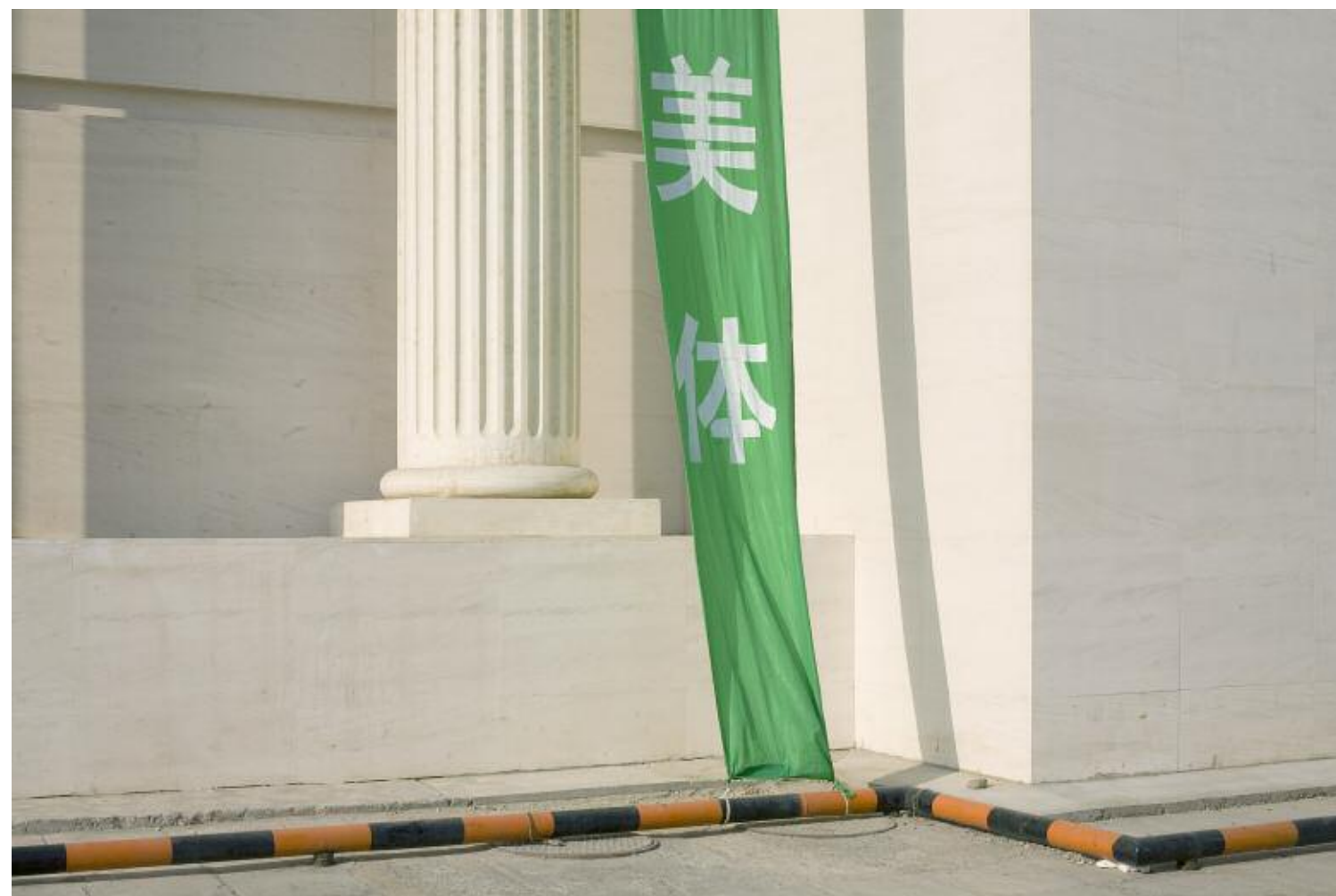

*“Elke idioot kan een crisis aan,
het is dat leven van dag tot dag dat ons zo verslijt”*

Anton Tsjechov (1860-1904)

De globalisering van het alledaagse

Jan Blommaert

De globalisering wordt voortgedreven door een stroom van mensen, goederen, kapitaal, beelden en woorden en bij die laatste twee speelt het toerisme een hoofdrol. In de toeristische industrie vinden we wat Arjun Appadurai ‘idioscapes’ noemt: een wereldwijd verspreide beeldtaal met een ideologische omkadering ter interpretatie van die beelden.¹ We krijgen gestructureerde boodschappen — brochures, websites, tv-programma’s — te zien, waarin ons welbepaalde beelden van plaatsen getoond worden én commentaar op die beelden wordt gegeven. Steeds weer tonen de beelden ons ‘bezienswaardigheden’ of ‘fraaie’ plaatsen: ongevoel weelderige of spectaculaire natuur, tempels, kathedralen, paleizen, kastelen, musea, winkelwijken, luxe-hotels. Die plaatsen worden ook bewoond door ongewone mensen: mensen in traditionele klederdracht, die zowel inheemse kunst, ambachten en dansen demonstreren als de authentieke keuken; mooie mensen die genereus lachend de toeristen verwennen. En dit alles (hier komt de ideologische omkadering) wordt ons voorgesteld als ‘typisch’ en ‘authentiek’. Het is het begeerde plaatsbeeld, de geglobaliseerde wereld zoals-welze-(wensen-te-) kennen: een verzameling van zeldzame, verbluffend mooie oorden waar het geluk voor het grijpen ligt en waar de serene inname van schoonheid ons allen beter zal maken. Een reis naar Beijing brengt ons dus onvermijdelijk naar het Tien An Men-plein, de Verboden Stad, de Hemelse Tempel, het Olympisch Stadion en de Grote Muur.

Bert Danckaerts reis naar Beijing resulteerde in een heel andere verzameling van beelden: een serie alledaagse muren, onbeduidende muren en muren die van overal elders konden zijn — van Mexico, Parijs of Johannesburg even goed als van Beijing. Wij herkennen in zijn werk vreemd genoeg een erg bekend universum: dat van de banale, alledaagse plaatsen waarin wij zoveel van ons leven doorbrengen, plaatsen die we passeren zonder er enige aandacht aan te schenken, plaatsen die slechts delen van een traject zijn, delen van een lijn die de ene plaats met de andere verbindt. Plaatsen, kortom, die ons leven en dat van zoveel andere mensen in de verstedelijkte wereld bepalen. De muren in Danckaerts werk zijn echter een podium. Ze zijn een podium voor sporen van menselijke activiteit, voor dat wat mensen met de stedelijke ruimte uitrichten: het creëren van woonruimtes, van voorzieningen, van afval en rommel, de schijnbaar gedesorganiseerde patronen van objecten waarvan je je afvraagt waarvoor ze dienen en hoe ze er gekomen zijn. De muren zelf zijn er de belangrijkste onderdelen van, misschien zelfs de enige stabiele en transparante delen. Zijn werk suggereert een opeenstapeling van menselijke activiteit, die resulteert in deze bijzondere, vreemd-vertrouwde geometrische patronen van de laat moderne verstedelijking. Die geometrie wordt geaccentueerd door de aanwezigheid van de muren, de menselijke leefwereld. Want het is rond de menselijke leefwereld dat we gedesorganiseerde patronen van objecten zien verschijnen in clusters en dat we een stad een stad zien worden.

Bert Danckaerts werk dwingt ons na te denken over wat typisch en authentiek is. Zoals gezegd, hadden deze beelden van Beijing van overal elders kunnen komen. Slechts een paar beelden suggereren dat dit China is en niet bijvoorbeeld Frankrijk of Italië. Slechts in een handvol foto's zien we de kleuren, de vormen en de iconische kenmerken die wij, op basis van onze geglobaliseerde ideologische beeldvorming, met 'Chinees' associëren. Toch gaat zijn werk natuurlijk over Beijing en de menselijke habitat die hij fotografeert, is de Chinese habitat. Dus kan dit op vele manieren *niet* van ergens anders zijn, dit *moet* uit Beijing zijn, deze beelden *moeten* ons iets over Beijing vertellen. Vergelijk dit met de Chinese restaurants in de Chinese wijken van Europa en de VS. Heel vaak is wat we daar zien het tegengestelde van wat we zien in het werk van Danckaert:

een exuberante 'Chineesheid' die zijn typisch- en authentiek-zijn uitschreeuwt naar de plaatselijke bezoekers. Rode en gouden kleuren, beelden van de draak, de griffoen en de feniks, af en toe een lachende Boeddha, Chinese opschriften: het is er allemaal en het ademt allemaal 'Chineesheid' uit. Toch gaat dit vaak gepaard met voldoende informatie in de plaatselijke taal om klanten aan te trekken. Ook de taal waarin het restaurant wordt geëxploiteerd is gewoonlijk de plaatselijke taal, niet Mandarijns Chinees of Kantonees. In die zin kunnen Chinese restaurants *niet* Chinees zijn en *moeten* ze wel gelokaliseerd zijn in Londen, Amsterdam, Rio de Janeiro of Kaapstad.

Dit is het vreemde dilemma waarvoor het werk van Danckaert ons plaatst: objecten en ruimtes die 'typisch' lijken, zijn slechts 'typisch' voor buitenstaanders en in die zin erg 'ontypisch' vanuit een inheems standpunt. Voor de meeste inwoners van Beijing is de Verboden Stad waarschijnlijk een minder belangrijke plaats dan de plaats waar ze werken of dan hun lokale buurt of supermarkt. Lokale levens worden georganiseerd rond gewone, lokale plaatsen, niet rond bezienswaardigheden. Omgekeerd zal de toerist die Beijing bezoekt die lokaal belangrijke plaatsen veel minder interessant vinden dan de Verboden Stad, want voor hem of haar is de Verboden Stad 'typisch', terwijl de plaatsen waar de Chinezen werken hem of haar te veel herinneren aan thuis en en dus erg 'ontypisch' lijken. Hij of zij ontmoet er dezelfde niet-historische bakstenen en betonnen bouwsels als thuis — de dingen waarop Danckaert focust. Dit dilemma — de omkering van het 'typische' die afhankelijk blijkt van verschillende standpunten — ligt in het wezen van de globalisering. Het definieert veel van wat wij beweren te begrijpen van de wereld en het verklaart waarom wij in deze geglobaliseerde wereld zo vaak botsen op verschillende perspectieven, prioriteiten, betekenissen en geen andere uitweg zien dan het over 'cultuur' en 'interculturele verschillen' te hebben. Aan de basis van dit misverstand ligt de notie van het 'typische' en het 'authentieke', wat alleen maar te maken heeft met het onvermijdelijke verschil tussen leden van een gemeenschap en niet-leden. Leden bouwen hun eigen normaliteit op, ze organiseren de ruimte als een leefwereld, niet als een bezienswaardigheid — historisch ontstonden bezienswaardigheden

zoals paleizen, tempels en kastelen ondanks en vaak in de plaats van — of in conflict met — de plaatselijke habitat en haar bewoners. Niet-leden worden aangetrokken door het ongewone, door het merkbaar verschil tussen ‘hier’ en ‘daar’. Dit contrast bestaat slechts voor de buitenstaander en heeft weinig relevantie voor insiders. In de geschiedenis van de Westerse wetenschap wordt die standpuntenkwestie onderzocht door de etnografie, een methodologische tak van de antropologie, waarin waarnemers (per definitie niet-leden) zo dicht mogelijk proberen te komen bij het ‘inheems standpunt’, bij de classificeringen en methoden die de leden van een gemeenschap aanwenden in het werkelijke leven. Etnografie (zo vertelt elk handboek ons) wordt gekenmerkt door een klinische blik, een blik die de geobserveerde objecten en menselijke activiteiten denaturaliseert en abnormaliseert. Het is door te weigeren de dingen voor vanzelfsprekend aan te nemen — door m.a.w. te weigeren het eigen standpunt als normaal te beschouwen — dat de etnografie doordringt tot het hart van culturele aangelegenheden en tot de kern van de sociale organisatie. De vereiste daarvoor is, uiteraard, weigeren het ongewone als ongewoon te aanvaarden, weigeren verbaasd, geschokt of geraakt te zijn door wat geobserveerd wordt en hardnekkig willen leren en begrijpen (herinnerend aan wat in de Griekse filosofische traditie *apatheia* genoemd werd, de afwezigheid van passie als leidraad voor echte kennis).

120

In de etnografie herschikt men de wereld van de leden van een gemeenschap niet en verwacht men ook niet dat die wereld herschikt wordt omwille van de waarnemer. Het gaat er om authentieke normaliteit, alledaagse authenticiteit. Betekenissen moeten er geleerd worden, niet opgelegd of ingeplant en als ze geleerd zijn, zal uit de klinische blik een klinische vertelling van het normale voortvloeien, waarin het vreemde ‘traditionele’ doen en laten telkens voorgesteld wordt als ‘slechts’ het leven van iemand of van een groep, als ‘slechts’ iemand anders zijn manier om betekenis en orde te brengen in het dagelijks leven. Etnografische geschriften zijn verhalen over de gewone man in het dagelijks leven en voor zover er ongewone dingen gebeuren, — rituelen, conflicten, evenementen —, worden ze behandeld als slechts een deel van de orde van het dagelijks leven.

Precies dat heeft Bert Danckaert gedaan. Zijn lens is een klinisch etnografisch instrument van observatie en narratie. Wat zijn werk toont, is het authentieke en typische van binnenuit gezien, vanuit het perspectief van de leden. Dit is bevreedend voor al wie is opgegroeid in de klantvriendelijke beeldtaal van het wereldtoerisme, maar het is onvermijdelijk. Het brengt ons langs een binnenweg tot bij een doorleefde ervaring, langs een binnenweg die de opeenstapeling van categorieën van het niet-leden-typische en -authentieke overslaat, tot bij een Beijing dat echt, authentiek en reëel is als leefwereld voor miljoenen mensen. Het helpt ons de lawine van ‘typische’ beelden en boodschappen te overleven waaronder wij momenteel bedolven worden in het Olympisch jaar in Beijing — een lawine van beelden die wellicht meer ons, toeristen, typeren dan hen, de Chinezen. Het helpt ons een ‘typisch’ Beijing te zien dat alledaags is en te beseffen dat de perceptie van dit alledaagse Beijing een belangrijk aspect van de globalisering blootlegt: het is het moment waarop wij de Ander beginnen te leren kennen, waarop wij in staat zijn over de opeenstapeling van het verkoopsvriendelijke typische en authentieke heen te stappen en beginnen het-leven-zoals-het-is te begrijpen: zoals het zich weerspiegelt in de organisatie van de ruimte als een habitat en niet als een bezienswaardigheid. Danckaerts werk wordt zo een mijlpaal van intercultureel begrip; het slaagt erin niet in de val te trappen van de gemakkelijke beeldtaal van het exotisch-typische, maar brengt ons terug naar waar alles begint en eindigt: naar het echte menselijke leven. In een tijd van globalisering is zo’n graad van begrip een reële, waardevolle vorm van kennis.

121

1. Arjun Appadurai, *Modernity at Large*. Minneapolis: University of Minnesota Press, 1996

贝尔特·丹卡尔特先生 (1965, 安特卫普) 在安特卫普美术学会和国家高等教育美术学院 (NHISK) 工作, 专门从事摄影研究。自 20 世纪中期开始他作为摄影师在比利时与其他国家举办了很多人和团体的摄影展。在 1997 年他被提名授予“比利时青年绘画家奖 (布鲁塞尔美术馆)”。2006 年他的作品: “理性” (Make Sense!) 被让·路易·普瓦特万先生 (Jean-Louis Poitevin) 与 莱妮·柯恩先生 (Lynne Cohen) 附文出版。贝尔特·丹卡尔特先生是 POC 的成员 (Piece of Cake, 欧洲摄影师和影视艺术家国际联合会: www.pocproject.com)

贝尔特·丹卡尔特先生除了从事艺术创作活动外, 还为多家报纸和杂志编写摄影说明。他是安特卫普艺术学院摄影历史系的讲师讲授摄影课程。

Bert Danckaert (°1965, Antwerp) studied photography at the Royal Academy of Fine Arts and the National Higher Institute of Fine Arts (NHISK) in Antwerp. From the mid nineties he has worked as a photographer with numerous solo and group shows in Belgium and abroad. In 1997 he was nominated for the ‘Prix de la Jeune Peinture Belge’ (Palais de Beaux Arts in Brussels). In 2006 his first book, ‘Make Sense!’ was published with texts by Jean-Louis Poitevin and Lynne Cohen. Bert Danckaert is POC member (Piece of Cake, an international collective of European photographers and video artists: www.pocproject.com)

Besides his artistic activities, Bert Danckaert writes on photography for several newspapers and magazines. He teaches photography and is lecturer of the history of photography at the Academy of Antwerp.

Bert Danckaert (Antwerpen, 1965) studeerde fotografie aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten en het Hoger Instituut te Antwerpen. Vanaf het midden van de jaren '90 is hij actief als fotograaf en nam deel aan verschillende solo- en groepstentoonstellingen in België en in het buitenland. In 1997 werd hij genomineerd voor de ‘Prijz Jonge Belgische Schilderkunst’ (Paleis voor Schone Kunsten, Brussel). In 2006 verscheen zijn eerste boek ‘Make Sense!’ met teksten van Jean-Louis Poitevin en Lynne Cohen. Bert Danckaert is lid van POC (Piece of Cake, een internationaal collectief van Europese fotografen en videokunstenaars: www.pocproject.com)

Naast zijn artistieke activiteiten schrijft Bert Danckaert voor verschillende kranten en magazines. Hij is als docent fotografie verbonden aan de Academie van Antwerpen waar hij ook fotogeschiedenis en foto-actualiteit geeft.

This book is dedicated to my daughter, Ellen Danckaert, and her future.

Many people have helped in this project, especially Kim Beirnaert, Peter Boelens, Jan Blommaert, Jan Carlier, Luc Claesen, Lynne Cohen, Pika Colpaert, Hugo Danckaert, Simon Danckaert, Charles Fréger, Geert Goiris, Sebastiaan Hanekroot, Inge Henneman, Marc Holthof, Yang Jinbao, Geerd Magiels, Andrew Phelps, Marc Ruyters, Els Silvrants, Gijs Stork and Andrew Lugg.

Finally I would like to thank most specially Karin Hanssen, who is always an inspiration. Without her sharp critique and never lasting support, this project wouldn't have happened.

© photos: Bert Danckaert

Graphic design: Kim Beirnaert

Concept: Bert Danckaert and Kim Beirnaert

Text: Jan Blommaert

Chinese translation: HSN bvba

Dutch translation: Marc Holthof, final editing Hugo Danckaert

Production: Veenman Publishers/Sebastiaan Hanekroot

Printing: Veenman Printers, Rotterdam

Bert Danckaert is member of POC (Piece of Cake), a European network of contemporary photo and video artists.
www.pocproject.com

www.bert-danckaert.be

Publisher:

Veenman Publishers/Gijs Stork
Sevillaweg 140
3047 AL Rotterdam (Nederland)
t. +31 10 245 3333
f. +31 10 245 3344
info@veenmanpublishers.com
www.veenmanpublishers.com

First edition, June 2008.
ISBN: 9789086901791

Distribution:

D.A.P.
155, Sixth Avenue, 2nd floor
New York, NY 10013, USA
t. +1 212 627 1999
dap@dapinc.com

Exhibitions International
Art & illustrated books
Kol. Begaultlaan 17
B-3012 Leuven (Belgium)
t. +32 016 296 900
orders@exhibitionsinternational.be
www.exhibitionsinternational.be

vice versa Vertrieb
Immanuelkirchstr. 12
D-10405 Berlin (Deutschland)
t. +49 (30) 61609236
f. +49 (30) 61609238
info@vice-versa-vertrieb.de
www.vice-versa-vertrieb.de

This book is in part the result of a research project for Royal Academy of Fine Arts-University College of Antwerp.
With support of the Ministry of the Flemish Community.

